

Καλάφα για να πάει στο θέμα που τον έτρωγε. Είχαν πει στον γιατρό να μην τους αποκαλύψει το φύλο στα υπερηχογραφήματα που έκαναν, για να υπάρχει τουλάχιστον κάποιιο στοιχείο έκπληξης στη γέννα.

«Αγόρι! Στάνταρ!» είπε με σιγουριά ο Καλάφας.

«Εγώ λέω κορίτσι!» ανταπάντησε ο Λουκάς, που από μέσα του ήθελε αγόρι όπως οι περισσότεροι μπαμπάδες, αν και δεν το παραδέχονται. Σε ποιον άλλωστε θα δείχνουν τα κόλπα με την μπάλα μετά; Στις κόρες τους; Βέβαια λένε πάντα το καθιερωμένο «Γερό να 'ναι κι ό,τι να 'ναι», αλλά μέσα τους φαντάζονται να παίζουν μπάλα με τον γιο τους, να πηγαίνουν στο γήπεδο και άλλα τέτοια. Κάποιοι ίσως φαντάζονται την κόρη τους να τους φέρνει λίγο τσάι στο κρεβάτι, αλλά αυτοί είναι μάλλον μειοψηφία.

«Αν είναι αγόρι, τι χάνεις;» ρώτησε ο Καλάφας, νιώθοντας τον τζογαδόρο να ξυπνάει μέσα του.

«Αν είναι αγόρι..., αν είναι αγόρι...» το σκέφτηκε για λίγο ο Λουκάς, «θα κουρευτώ γουλί με την φιλή!» είπε έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα. Η προσωρινή απώλεια των μαλλιών του ήταν μια αξιοπρεπής θυσία μπροστά στην εκπλήρωση της άδηλης επιθυμίας του. Ένα άτυπο τάμα καμωμένο από τρίχες.

Έξι μέρες αφότου είχαν φτάσει στην Αυστραλία, χτύπησε το τηλέφωνο του Λουκά. Ήταν μία το βράδυ ώρα Αυστραλίας, και ο Λουκάς έφαξε μισοκοιμισμένος το τηλέφωνο, που το είχε αφήσει επάνω στο κομοδίνο, πάντα ενεργοποιημένο. Ήταν ο πατέρας του, ο Λεωνίδας.

«Λουκά, πάμε στο μαιευτήριο. Σπάσανε τα νερά. Όλα είναι οκεί» Ούτε τηλεγραφητής να ήταν...

«Μπαμπά, η Άννα τι κάνει; Πού είναι;»

«Μια χαρά είναι. Κάθεται πίσω».

«Δώσ' τη μου λίγο!» είπε με αγωνία ο Λουκάς.

«Παρ' την, αλλά δεν έχω μπαταρία» τον προειδοποίησε κι έδωσε το τηλέφωνο στην Άννα, που καθόταν στο πίσω κάθισμα με τη μητέρα της.

«Έλα, αγάπη μου. Πώς είσαι;»

«Μια χαρά είμαι, Λουκά. Σ' ένα τέταρτο φτάνουμε. Μας περιμένει ο κύριος Αγαγιώτης. Κλείνω τώρα για να έχει μπαταρία και για μετά...» είπε η Άννα. Έκανε μια μικρή παύση και συνέχισε. «Σ' αγαπάω πολύ...»

Ο Λουκάς ξεροκατάπιε και βούρκωσε.

«Κι εγώ, μωρό μου! Να προσέχεις...» της είπε κι έκλεισε το τηλέφωνο απότομα για να μην καταλάβει η Άννα ότι έσπασε η φωνή του.

Εκείνο το βράδυ ο Καλάφας δεν άκουσε τον Λουκά να τρίζει κοιμισμένος τα δόντια του. Τον πήρε ο ύπνος ακούγοντάς τον να τρώει τα νύχια του περπατώντας πέρα δώθε στο δωμάτιο με ένα κοχύλι στη χούφτα του.

Γύρω στις πέντε το πρωί ξαναχτύπησε το τηλέφωνο. Αυτήν τη φορά ήταν ο Φίλιππος.

«Έλα, Λουκά, μπήκε μέσα η Άννα. Θα σε πάρω μετά».

Ο Λουκάς ξάπλωσε με το κινητό στο χέρι. Πέρασε μισή ώρα, μία, μιάμιση, και κάπου τότε ένιωσε τη δόνηση του τηλεφώνου. Ήταν και πάλι ο Φίλιππος.

«Συγχαρητήρια, μπαμπά! Τελείωσε! Η Άννα είναι μια χαρά, την είδαμε! Τρία τετρακόσια βγήκε το άτιμο!»

Ο Λουκάς έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Κάτι όμως του έλειπε από το παζλ...

«Φίλιππε, τι είναι;» ρώτησε με αγωνία.

«Είναι μια χαρά! Μην ανησυχείς!» απάντησε ο Φίλιππος, στον κόσμο του όπως πάντα.

«Όχι, ρε Φίλιππε. Εννοώ το μωρό! Τι είναι; Αγόρι ή κορί-

τσι;» ρώτησε με ακόμα περισσότερη αγωνία τώρα ο Λουκάς.

«Ααα! Αγόρι είναι, δε σ' το είπα; Θα σου στείλω φωτογραφία του με e-mail!» απάντησε ο Φίλιππος.

Ο Λουκάς έσφιξε ασυναίσθητα τη γροθιά του και ανοιγόκλεισε το στόμα του σχηματίζοντας τη λέξη «Α-Γ-Ο-Ρ-Ι» στον Καλάφα, που εν τω μεταξύ είχε ξυπνήσει και παρακολουθούσε τη στιχομυθία από το διπλανό κρεβάτι. Εκείνος του χαμογέλασε, και σχηματίζοντας με τα δάχτυλά του ένα ψαλίδι που ανοιγόκλεινε, του υπενθύμισε το στοίχημα που είχαν βάλει.

«Οκέι, Φίλιππε» είπε χωρίς να δείξει τον ενθουσιασμό του στον Φίλιππο στην άλλη άκρη της γραμμής. «Δώσε ένα φιλί στην Άννα και πες της ότι την αγαπάω από δω μέχρι τον ουρανό και πίσω!» είπε χρησιμοποιώντας τη φράση που συνήθιζαν να λένε ο ένας στον άλλον όταν αντάλλασσαν όρκους αγάπης.

Για μια δυο μέρες οι αγώνες πέρασαν σε δεύτερη μοίρα για τον Λουκά. Τον έβλεπαν οι παίκτες των άλλων ομάδων με ξυρισμένο το κεφάλι και δυσκολεύονταν να τον γνωρίσουν. Σε κάποιους παλιότερους γνώριμους εξήγησε βέβαια τον λόγο της εμφάνισής του και το ποιος ευθυνόταν γι' αυτό και δεχόταν συγχαρητήρια για τον μπέμπη.

Η αγωνιστική παρουσία της Ελλάδας σ' εκείνους τους αγώνες δεν ήταν αντάξια των προσδοκιών που υπήρχαν. Η ήττα εκτός προγράμματος από τους Ολλανδούς έσπειρε την απογοήτευση στην ομάδα. Δεν μπόρεσαν στη συνέχεια να ορθοποδήσουν, όπως είχαν κάνει άλλες φορές, με αποτέλεσμα να παίξουν για τις θέσεις εννέα έως δώδεκα. Τερμάτισαν στη δέκατη θέση, κερδίζοντας 12-8 στο τελευταίο παιχνίδι τους Σλοβάκους. Αυτή ήταν και η τελευταία φορά που ο Λουκάς φόρεσε το σκουφάκι με το εθνόσημο. Όχι ακριβώς

ό,τι ονειρευόταν, αλλά στον αθλητισμό δεν έρχεται πάντα το πιάτο που παραγγέλνεις. Όταν τελείωσε το παιχνίδι, ήρθαν και τον αγκάλιασαν ένας ένας οι δώδεκα για τελευταία φορά συμπαίκτες του. Δώδεκα αγκαλιές διαφορετικές από αυτές που είχε μοιραστεί μαζί τους στις πολλές κοινές επιτυχίες τους. Λίγο πιο βουβές, λίγο πιο σφιχτές. Ήταν αγκαλιές αποχαιρετισμού, όχι χαράς και θριάμβου. Ο Λουκάς δεν ήταν συνηθισμένος σε τέτοιες εκδηλώσεις. Αν και δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα ευαίσθητος, εκείνη τη στιγμή συγκινήθηκε. Προσπάθησε να μην το δείξει, αλλά τα κόκκινα από το χλώριο μάτια του δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν κάποια δάκρυα που κύλησαν στα μάγουλά του. Προσποιήθηκε ότι ήταν τάχα σταγόνες από το νερό της πισίνας και τα σκούπισε βιαστικά με το μπουρνούζι που φορούσε. Όλοι όμως κατάλαβαν ότι αυτές οι σταγόνες δεν είχαν χλώριο. Είχαν μελαγχολία...

Στο αεροπλάνο της επιστροφής ο Λουκάς και ο Καλάφας κάθονταν στις συνηθισμένες τους θέσεις, στα δύο καθίσματα δίπλα στο παράθυρο. Τρεις ώρες μετά την απογείωση, κάπου επάνω από τον Ινδικό ωκεανό, ο Λουκάς έβλεπε τους τίτλους τέλους από τον «Μονομάχο» στην οθόνη του αεροπλάνου. Ο ήρωας στο τέλος πέθαινε και πήγαινε να συναντήσει την οικογένειά του. Το παιδικό του δόγμα, ότι ο πρωταγωνιστής δεν πεθαίνει, κλονίστηκε ελαφρά, αλλά δεν ήταν και η πρώτη φορά. Ήταν φανερό ότι ο κινηματογράφος είχε πάρει τον κατήφορο...

Τις σκέψεις του διέκοψε ένα σκούνημα από τον Καλάφα. Κρατούσε στα χέρια του έναν φάκελο, που έγραφε απ' έξω με τα χαρακτηριστικά παιδικά του γράμματα: «ΓΙΑ ΛΟΥΚΑ».

«Τι είναι αυτό, ρε Θόδωρε;» ρώτησε ο Λουκάς απορημένος.

«Μια φωτογραφία» του απάντησε με λακωνικό τρόπο ο Καλάφας.

«Από πού; Βαρκελώνη; Ατλάντα;» ρώτησε ο Λουκάς, αναφέροντας τους πιθανότερους, κατά τη γνώμη του, τόπους.

«Όχι, όχι. Άνοιξε τον φάκελο και θα δεις. Τη φύλαγα πολύ καιρό, για να σ' τη δώσω αυτήν τη στιγμή...» του είπε εκείνος.

Ο Λουκάς άνοιξε τον φάκελο και κοίταξε τη φωτογραφία. Ήταν μια μαυρόασπρη πολυκαιρισμένη φωτογραφία, με δύο χαμογελαστά πιτσιρίκια να στέκονται περήφανα μαζί στο τρίτο σκαλί του βάρθρου σε κάποιο κολυμβητικό πρωτάθλημα. Πίσω από τη φωτογραφία ήταν γραμμένο με μαρκαδόρο «1979». Είχαν περάσει είκοσι ένα ολόκληρα χρόνια.

«Λουκά, από κει ξεκίνησε το ταξίδι μας...» είπε ο Καλάφας.

Ο Λουκάς κούνησε το κεφάλι του χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τη φωτογραφία. Ήταν κι αυτός λοιπόν κάποτε πιτσιρίκος. Σκέφτηκε τον μπέμπη του. Η αποχώρηση από την εθνική ομάδα ήταν γι' αυτόν ένας μικρός θάνατος. Στην Αθήνα όμως τον περίμενε μια νέα ζωούλα. Όταν θα έφτανε στην πατρίδα, ο γιος του θα ήταν ήδη είκοσι πέντε ημερών...